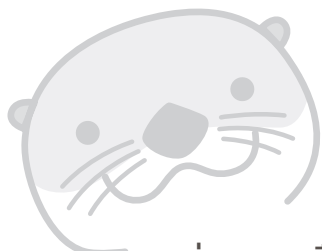

๑๕๗

เทวัญบันดาล

แก้วเก้า

เขียน

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

“ชื่อจริงๆ ของหล่อนคือบัวสา เป็นชาวเมืองฟ้าแดดสงยาง ก็ปลายๆ ยุคทวารวดี”
สร้อยเคยชินกับการใช้เวลาว่างในห้องสมุดอ่านหนังสือตะปัดหมดไม่ว่าสาขาไหน
ชื่อเมืองโบราณก่อนสมัยสุโขทัยอย่างเมืองฟ้าแดดสงยางจึงไม่พ้นจากความรู้ความเข้าใจ
“มิน่าล่ะถึงบอกว่าอายุหนึ่งพันกว่าปี”

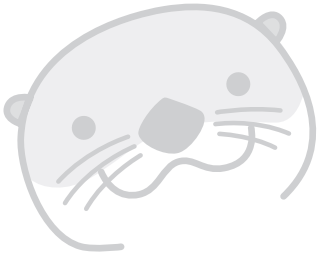
“ฟ้าแดดสงยางร้างมานานนับพันปีแล้วกลายเป็นป่า
ต่อมาก็เป็นหมู่บ้าน แล้วขยายขึ้นเป็นเมือง จนเป็นจังหวัดอย่างเตี้ยวนี้
แต่หล่อนยังไม่ไปไหน สถิตอยู่แถวๆ ที่เคยเป็นเมืองของหล่อนนั่นล่ะ”

— แก้วเก้า

คำนำสำนักพิมพ์

แก้วแก้ว ศิลปินแห่งชาติ มาพร้อมกับผลงานนวนิยายเรื่องใหม่
เทวัญบันดาล

นวนิยายเรื่องนี้เป็นแนวแฟนตาซีให้ข้อคิดสอนใจในการใช้ชีวิต
ขณะเดียวกันก็ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน น่าติดตามไม่แพ้ผลงานอื่นๆ
ขอพระคุณทุกท่านที่สนับสนุนผลงานของแก้วแก้วด้วยดีเช่นเคย

กดลองอ่าน

“จำไว้นะ

ก่อนเทวดาจะช่วยใครต้องดูว่าคนนั้นช่วยเหลือตัวเองเต็มที่หรือยัง

ไม่ใช่เอาแต่รอสวรรค์มาโปรดอย่างเดียวนะ

พระพุทธองค์ทรงสอนว่า อัตตาทิ อัตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

ข้อนี้เป็นข้อแรกที่คุณมนุษย์ต้องทำ”

“ครับ” สรรค์ไม่รู้จะพูดอะไรมากกว่านี้

1

พ.ศ. 2540

คนอย่างสร้อยก็เหมือนคนหนุ่มสาวปัจจุบันนี้อีกมากที่ดำเนินชีวิตอย่างธรรมดาสามัญเสียจนไม่มีวันเชื่อว่าจะมีสิ่งใดแตกต่างไปจากเรื่องธรรมดาๆ อุบัติขึ้นในชีวิตของเขาได้

สร้อยเป็นหนุ่มหน้าตาธรรมดา หมายความว่าไม่หล่อแต่ก็ไม่ถึงกับชั่วร้ายเหวี่ยง รูปร่างไม่สูงแต่ไม่เตี้ย ผิวไม่ดำแต่ก็ไม่ถึงกับขาว ผมไม่สั้นไม่ยาว ตัดง่าย ๆ ธรรมดา สวมแว่นสายตาสีขาวใส หุ่นผอมบางตามแบบหนุ่มๆ ที่เห็นได้ทั่วไปตามถนนหนทาง เขาเป็นผู้ชายประเภทเดินผ่านสาวเพื่อนบ้านมาเป็นปีๆ แต่พอเจอกันที่อื่น สาวคนนั้นก็มักไม่ออกว่าเคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อน

วันนี้สร้อยออกจากบ้านไปมหาวิทยาลัยตามปกติ ออกจากบ้านท้ายซอย ซึ่งเป็นบ้านสองชั้นธรรมดาๆ เหมือนตัวเขา ก้มหน้าก้มตาเดินไปจนถึงปากซอย มีบ้านเดี่ยวหลังใหญ่บ้าง กลางๆ บ้าง เรียงรายกันอยู่ริมถนน

หนึ่งในนั้น เขามองเห็นประตูรั้วยังปิดสนิท มองนาฬิกาข้อมือเห็นว่ายังเช้า ไม่ถึงเวลาสาวน้อยคนนั้นจะขับรถออกจากบ้านไปมหาวิทยาลัย

สร้อยออกจากบ้านโดยกะให้ก่อนเวลาที่หล่อนออกจากบ้านเล็กน้อยเพื่อจะได้เห็นหน้า วันนี้โชคดี ทำที่ยืนรอรถประจำทางอยู่หน้าบ้านไม่ถึงสิบนาที หัวใจก็เต้นแรงขึ้นด้วยอารมณ์ปิติ เมื่อเห็นรถยนต์คันเล็กกะทัดรัดค่อยๆ

เคลื่อนพันประตูบ้านออกมา

เขารีบสาวเท้าเดินไปให้เห็นคนขับ มองผ่านกระจกเข้าไปเห็นหน้าหวานใสลอยอยู่เหนือพวงมาลัยรถ

เขามองหล่อน หล่อนก็เหลียวมาเห็นเขาเต็มตา สรลส่งยิ้มกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทำใจกล้าเดินเข้าไปใกล้รถ อ้าปากบอกว่า

“สวัสดีครับ”

ในเวลานั้น หล่อนเร่งเครื่องพารถเลี้ยวออกสู่ถนนพอดิ คำสวัสดิ์ของเขาถูกกลืนไปในลมร้อนที่พัดวูบมา ปากที่อ้าค้างจึงมีแต่ฝุ่นข้างถนนพัดเข้ามาเต็มปาก

สรลได้แต่มองตามตาละห้อย ดาวเดียวไม่มีท่าทีว่าจำเขาได้เลย ทั้งๆ เจอกันที่โรงอาหารของคณะหล่อนอยู่เป็นประจำมานานนับปีแล้ว

สรลถือกำเนิดในครอบครัวธรรมดาๆ เช่นเดียวกับตัวตนของเขา พ่อแม่อยู่ในกรุงเทพฯ มีฐานะกลางๆ ไม่ยากจนแต่ก็ไม่ถึงกับรวย แต่ลูกชายกลับใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในจังหวัดนิลบุรี ซึ่งใช้เวลาเดินทางประมาณสองชั่วโมงครึ่งจากกรุงเทพฯ

โรงเรียนที่เขาเรียนชื่อ “นิลวิทยาลัย” เป็นโรงเรียนประจำจังหวัดเมื่อเทียบกับจังหวัดใหญ่ๆ ไม่ถึงกับโด่งดัง แต่ยังห่างไกลจากโรงเรียนอื่นๆ ปลายแถว ค่อยยังชั่วหน่อยที่เขาเป็นเด็กเรียนดี แม้ไม่ถึงกับดีเยี่ยมระดับชาติ แต่ก็ไม่เคยได้ชื่อว่าเรียนอ่อน

เอาเป็นว่า...ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตของสรลล้วนแต่อยู่ระดับปานกลางทั้งหมด รวมทั้งความเป็นลูกคนกลาง มีพี่สาวและน้องชายอย่างละหนึ่งคนด้วย

สาเหตุที่สรลเกิดในเมืองหลวงแต่ไปโตในต่างจังหวัดเป็นเรื่องแสนจะธรรมดาอีกนั่นแหละ คือพ่อแม่ทำงานนอกบ้านทั้งคู่ ต้องพึ่งพาอาศัยญาติผู้ใหญ่ให้เลี้ยงลูกอ่อน พี่สาวของสรลมีปู้ยารับไปเลี้ยงที่นิลบุรีเช่นกัน พอพี่สาวเข้าเตรียมอนุบาล สรลก็เกิดมาเป็นหลานคนที่สองให้ปู้กับยารับไปเลี้ยงต่อพอดิ

ต่างจากพี่สาวตรงที่ว่าสรลติดปู้กับย่ามาก จนเข้าอนุบาลก็ยังไม่ยอม

กลับกรุงเทพฯ ไปอยู่กับพ่อแม่ เขาเพิ่งกลับกรุงเทพฯ เมื่อขึ้นประเพณีที่ 4 แต่ทุกช่วงปิดเทอม สรลจะขอพ่อแม่ไปอยู่ที่บ้านท่านทั้งสอง ณ ตำบลว่านสิบสี่เป็นประจำทุกปี จนกว่าจะเปิดเทอมจึงกลับบ้าน

เมื่อสรลเรียนจบชั้นประถม เขาสอบไม่ติดชั้นมัธยมปีที่ 1 ในโรงเรียนดังที่บรรดาผู้ปกครองเส้นใหญ่เส้นเล็กวิ่งเต้นกันสุดชีวิต เป็นธรรมดาที่คนไม่มีเส้นอย่างพ่อแม่เขาไม่อาจเบียดแทรกเข้าไปได้ แต่พอสอบเข้าโรงเรียนประจำจังหวัดนิลบุรีกลับสอบติด เขาเลยกลับไปอยู่กับปู่ย่า เรียนจนจบชั้นมัธยมปีที่ 6 แล้วกลับมาสอบเข้ามหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ

ครูประจำชั้นทุกคนตั้งแต่มัธยมปีที่ 1 ถึงมัธยมปลายค่อนข้างเอ็นดูเขา เพราะสรลเป็นเด็กขยัน ตั้งใจเรียน นอกจากนี้ยังเรียบร้อยและมีน้ำใจช่วยเหลือครูเรื่องเล็กๆ น้อยๆ โดยไม่ต้องออกปาก ถึงแม้ไม่ใช่เด็กหัวดีเลิศระดับชาติ ไม่ใช่หนักกีฬาเด่นดังของโรงเรียน แต่ถ้าไปประกวดมารยาท ประกวดลายมืองาม หรือแข่งขันอะไรที่ต้องอาศัยการท่องจำ สรลจะได้รางวัลติดมือกลับมาเป็นชื่อเสียงให้โรงเรียนอยู่เสมอ

ส่วนเพื่อนๆ ก็...แหมละ...มองสรลเป็น “ไอ้แวน” หรือ “ไอ้เนิร์ด” จึงมักจะถูกกลั่นแกล้ง เป็นเรื่องธรรมดาอีกเหมือนกัน

ตัวหัวหนาแก้มมีช้อยาว อ่านยากตามสมัยนิยมว่า “ธนาจิโรจ” มีชื่อเล่นว่า “โจ”

เด็กชายสรลรู้จักเด็กชายโจมาตั้งแต่เข้าอนุบาล ได้ยินหม่าม้าผู้มารับเขาตอนเลิกเรียน เรียกลูกชายว่า “จุงส์” แต่พอกลับมาเจอกันอีกครั้งที่ชั้นมัธยม จุงส์ก็ประกาศก้องห้ามใครเรียกชื่อเดิม ต้องเรียกชื่อฝรั่งว่า “โจ”

“ใครเรียกโดนกูเตะ ไม่เชื่อดู”

ว่ากันที่จริง โจไม่ใช่เด็กอันธพาลเกะกะเกรถึงชั้นยกพวกไล่แทงกันเลือดสาด แต่ในเมื่อเป็นลูกชายเก่าแก่เจ้าของโรงสีใหญ่ของจังหวัด รวยเกินกว่าจะต้องเจียมเนื้อเจียมตัวอยู่ในกรอบระเบียบของสังคม เลยมีงานอดิเรกคือกลั่นแกล้งเพื่อนๆ ที่ไม่มีทางสู้

สรลเป็นหนึ่งในนั้น

เมื่อโจแกล้งตบหัวเขาแรงๆ เหมือนตบหัวหมา สรลกัดฟันข่มความ

โกรธเอาไว้ นึกถึงธรรมะที่ปู่เคยสอนว่า “พึงชำระความโกรธด้วยความไม่โกรธ” เขาทำไม่รู้ไม่ชี้ ถ้ามไปคนละเรื่อง

“ทำการบ้านเสร็จยังวะ ถ้ายิง จะช่วย”

แค่นี้มือที่จะตบซ้ำสองก็เงือค้าง โจถามกระตือรือร้น

“มึงทำให้กูได้ป่าว”

“ลอกไม่ได้โวย ครูจับได้ เดี่ยวจะบอกให้ว่าต้องเขียนยังไง”

เขาช่วยอธิบายการบ้านให้บ้าง ดิวหนังสือให้เพื่อนบ้าง ในเมื่อโจได้ประโยชน์จากสรัล เรื่องกลั่นแกล้งรังแกก็เป็นอันว่าหายไป

“เฮ้ย! กูห้าม ใครอย่าแกล้งไอ้ต้นสน” โจเรียกชื่อเล่นของสรัล “กูแกล้งได้คนเดียว ถ้าไม่เชื่อ พวกมึงต้องเจอกับกู”

คนอื่นๆ ไม่มีใครกล้าหือกับเจ้าโจ ยกเว้นแอ นักเรียนหญิงผู้มีอภิสิทธิ์ เพราะเป็นญาติแซ่เดียวกับเจ้าโจ หล่อนเป็นคนช่างฟ้อง ช่างเถียง ไม่ลงให้ใคร วันไหนโจแกล้งหล่อน หล่อนก็กลับบ้านไปฟ้องพ่อ เพราะได้ผลกว่าฟ้องครูประจำชั้น แอแก่พ่อหล่อนก็ไปฟ้องแม่ของโจอีกที ทำให้โจพอจะถอยห่างจากแอไปได้สักพัก

ส่วนสรัลไม่มีอภิสิทธิ์อย่างแอ เขาหาที่หลบภัยด้วยการเข้าไปช่วยอาจารย์บรรณารักษ์จัดหนังสือในห้องสมุดเมื่อพักเที่ยง อ้างว่าเป็นคำสั่งอาจารย์ พอมีชั่วโมงว่างก็ทำแบบเดียวกัน เพราะห้องสมุดเป็นสถานที่เดียวในโรงเรียนที่โจไม่เคยย่างเหยียบเข้าไป

ถ้ามีรายงานกลุ่มที่ต้องอาศัยการค้นคว้าในห้องสมุด โจรีบจองอยู่กลุ่มเดียวกับสรัล เพื่อจะอาศัยไหนคะแนรายงานที่สรัลค้นคว้าเขียนเรียบเรียงหาหมรุ่งหามคำ พาตัวเองได้คะแนตีไปด้วยโดยไม่ต้องเปลืองแรง

ผ่านมาจนเรียนจบมัธยมต้น สรัลมีโอกาสดอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อพบว่าโจอาศัยเส้นใหญ่ของพ่อแม่ ย้ายไปเข้าโรงเรียนใหญ่ในกรุงเทพฯ ได้สำเร็จ ตัวเขาเองเลือกเรียนชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนเดิมด้วยความสุขกายสบายใจตลอดสามปี

ความไฝฝืนของสรัลคือนักกฎหมาย

แรงบันดาลใจเริ่มตั้งแต่หนีโจไปหลบในห้องสมุดช่วงเที่ยง หนังสือที่อ่านจนเรียกได้ว่าหมดห้องสมุดบอกให้รู้ถึงความอยุติธรรมที่ผู้ตกเป็นเบี้ยล่าง

อย่างเขาประสบ เขาตัดสินใจว่าในบรรดาอาชีพทั้งหมดที่ผู้คนยกย่อง อาชีพนักกฎหมายถูกใจเขามากที่สุด

อาชีพนี้ช่วยคนถูกรังแกให้ได้รับความยุติธรรม ถึงสร้างความเท่าเทียมกันไม่ได้หมดทุกเรื่อง แต่อย่างน้อยบางเรื่องที่เราไว้วางใจกฎหมายก็พอจะช่วยให้ ถ้าตกอยู่ในมือของนักกฎหมายที่เป็นธรรม

สัรลสอบติดคณะกฎหมายที่เลือกไว้เป็นอันดับหนึ่ง นำความภาคภูมิใจล้นเหลือมาให้ปู่กับย่ามาก เรียกได้ว่าคุยได้ทั่วตำบลว่านสิบสี่เลยทีเดียว

“อ้าว! มาทำไมไม่บอกล่วงหน้า”

เป็นคำทักของปู่เมื่อชะโงกหน้าจากระเบียงลงมาดูหลานชาย

ปู่เกิดที่ตำบลว่านสิบสี่ เป็นตำบลเล็กๆ รอบนอกของอำเภอเมืองนิลบุรี ห่างจากใจกลางเมืองไปประมาณเจ็ดกิโลเมตร ปัจจุบันบ้านของปู่ก็ยังอยู่ที่นี้ เป็นบ้านที่ชาวบ้านถือว่าเป็นของผู้มีฐานะดี คือบ้านสองชั้น ครึ่งตึกครึ่งไม้ ไม้ทาสี ปลูกง่าย ๆ เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า หลังคามุงกระเบื้อง ชายคายาวยื่นออกมาคลุมระเบียงด้านข้างของชั้นบน เป็นระเบียงยาวที่มองลงมาเห็นได้ทั้งหน้าบ้านและหลังบ้าน

พื้นดินรอบบ้านเป็นดินปนหญ้า ต้นไม้ใหญ่ ๆ อย่างมะม่วง ชมพู กระท้อน มะขาม ปลูกอยู่ร่มรื่นรอบตัวบ้าน รั้วเป็นลวดหนามซ่อนอยู่ใต้แนวพุ่มพะยอมที่บิ่ ไม่มีถนนทอดเข้าตัวบ้านอย่างบ้านชาวกรุง มีแต่ทางเดินเล็กๆ ปู่แผ่นซีเมนต์ช่วงสั้น ๆ ก่อนถึงตัวบ้าน

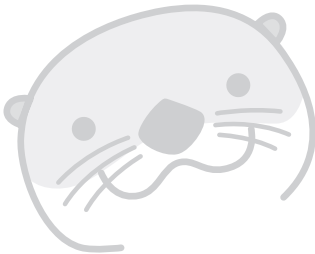
บริเวณบ้านมีवानสี่ต่าง ๆ ปลูกใส่กระถางไว้เป็นระเบียบ สำหรับยกขายพ่อค้าแม่ค้าจากกรุงเทพฯ พวกนี้มาที่ก็เหมาไปทีเกือบหมดสวน ตำบลนี้มีวานอยู่มากสมกับชื่อ รวมทั้งวานสิบสี่ที่เคยทำชื่อเสียงให้ตำบลมายาวนานด้วย

สัรลเดินเข้าไปในห้องชั้นล่างซึ่งเป็นห้องใหญ่ห้องเดียว มีชุดรับแขกทำด้วยไม้มะค่าเก่าแก่จนสีซีดจางตั้งอยู่ชุดหนึ่ง ตั้งไม้มะค่าตัวยาวตั้งอยู่ชุดฝาอีกตัว ตู้กระจกเก่า ๆ อีก 2-3 ใบอัดแน่นขนัดไปด้วยของที่ระลึกต่าง ๆ จนแทบดูไม่ออกว่าอะไรเป็นอะไร

บนผนังติดภาพใหญ่น้อยไว้หลายภาพ ทั้งเก่าและใหม่ โดดเด่นที่

รูปถ่ายขนาดใหญ่สองรูปด้วยกัน รูปหนึ่งเป็นรูปถ่ายขาวดำของชายชราอายุ
ราวๆ แปดสิบปี ผมตัดสั้นสีขาวโพลน สวมเสื้อขาวคอกลมแขนแค่ออกและ
ผ้าโจ้กระเบน นั่งอยู่บนเก้าอี้ มือทั้งสองยกกุ่มหัวไม้เท้า แม่ดวงหน้าแก่ชรา
แต่ยังเห็นเค้าหน้าคมสันคล้ายคลึงกับชายในอีกรูปหนึ่ง อายุราวหกสิบปี
ถ่ายก่อนเกษียณเล็กน้อย แต่งเครื่องแบบร้อยตำรวจเอกสีทากี้ มีผ้าผูกคอ
ติดเครื่องหมายพราว

รูปแรกคือรูปของหวด เจ้าของที่ดินผืนนี้ รูปที่สองคือรูปของปู่ เจ้าของ
บ้าน

ทดลองอ่าน

2

ปูเดินลงบันไดมาพบหลาน

ในวัยเจ็ดสิบปี ปูยังแข็งแรง ถ้ายอมผมสืดอกเลาให้ดำสนธิ คน
อาจนึกว่าปูยังไม่ถึงหกสิบปีด้วยซ้ำ ผิวเข้ม ตาคม จมูกเป็นสันตรง บอก
ร่องรอยให้รู้ว่าตอนหนุ่มๆ ปูเคยเป็นผู้ชายหน้าตาดี รูปร่างสูงใหญ่ ยังผึ่งผาย
ไม่ลงพุงอย่างชายชราวัยเดียวกัน

หลานชายยกมือไหว้ ปูก็รับไหว้ด้วยมือเดียว สีน้าเบิกบานที่เห็น
หน้าหลาน

“มาได้ถึงเย็นวันอาทิตย์เท่านั้นละ วันจันทร์มีเรียนแต่เช้า”

“กะแค่นี้.มา มันจะยากอะไร” ปูต่อว่า แต่ยังยิ้มกว้าง “ยาเขา
ได้เตรียมของชอบไว้ให้กิน เออ! เอ็งไปตามยาสิ อยู่ที่วัด พรงี้จะมีงาน”

“มีงานอีกแล้ว งานหาเงินทั้งปี” สรรลเปรย

ปูกับย่าสอนให้หลานชายสวดมนต์ ถือนิสี 5 มาตั้งแต่เล็ก สามารถ
นั่งสมาธิได้ทีละนานๆ เมื่อก่อนนี้สรรลตามปูยาไปวัดบ่อย แต่หลังๆ นั้นตั้งแต่
มีเจ้าอาวาสคนใหม่ เขาก็ไม่ค่อยไปอีก เพราะไม่ศรัทธาวัดในตำบล เหตุผล
คือขอหาเงินเข้าวัดไม่หยุดหย่อน ในเมื่อเขายังหาเงินใช้เองไม่ได้ ต้อง
แบมือขอพ่อแม่ รวมทั้งปูเป็นบางครั้ง เลยไม่อยากเหยียบย่างเข้าไปใน
สถานที่ที่ทำให้เขาต้องกระเป๋าแฟบลงไปอีก

“ไม่ละ ผมไม่มีตังค์บริจาค” เขาตอบปูอย่างที่ตอบมานับครั้งไม่ถ้วน

ปู่ตอบกลับอย่างที่เคยตอบมานับครั้งไม่ถ้วนเช่นกัน

“ไม่มีเงินก็ไปช่วยแรง ใครว่าทำบุญต้องใช้เงินอย่างเดียว ยิ่งสู้สวรรค์ก็แค่คนโง่โง่ๆ เท่านั้นชีวิตะ คนจนไม่มีสิทธิ์อยู่”

“หลวงพ่อก็มีคนช่วยเยอะแล้วปู่ ผมช่วยปู่ดีกว่า ปู่ไม่มีลูกมือ”

“ไอ้หัวหมอเถียงคำไม่ตกปาก” ปู่ดู แต่ก็ดูไปอย่างนั้นเอง หน้ายังคงยิ้มด้วยความชื่นใจในตัวหลานเช่นเดิม

วัดประจำตำบลชื่อ “วัดกระพี้” ถ้าขึ้นไปชั้นบนของบ้านมองออกไปจะเห็นโบสถ์อยู่ไม่ไกลนัก หลังคากระเบื้องสีเสียดสะท้อนแดดเป็นจุดเด่นรายล้อมด้วยไม้ใหญ่ เป็นวัดที่ทวดเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงบูรณะจากวัดร้างที่ไม่มีใครรู้ว่าสร้างมาแต่ครั้งไหน

ส่วนชื่อวัดก็เป็นปัญหาน่าฉงนพอกัน แม้แต่คนแก่คนแก่อายุเหี้ยบร้อยในหมู่บ้านก็จนปัญญาที่จะบอกได้ว่าชื่อมาจากไหน และหมายถึงอะไร รู้แต่ว่าพอเกิดมาก็ได้ยินผู้เฒ่าผู้แก่เรียกกันต่อๆ มา เลยเรียกกันตามนั้นจนบัดนี้

วัดกระพี้มีความหมายกับทวดและปู่มาก เริ่มตั้งแต่ทวดผู้ยี่ดาศีพหมอแผนโบราณ มีคนไข้มากขึ้นมาก ในยุคที่แพทย์แผนปัจจุบันยังมีอยู่เฉพาะในตัวจังหวัดเท่านั้น ในช่วงเสาะหาสมุนไพรร่างต่างๆ ทวดค้นพบว่าต้นว่านแถวท้ายวัดนอกจากมีสีสวยหลายสีแล้ว ยังมีสรรพคุณแก้โรคได้หลายชนิด ทวดเลยขุดไปปลูกไว้ในบริเวณบ้าน สั่งให้ปู่เป็นคนทะนุบำรุงตั้งแต่ยังเด็กจนโตเป็นหนุ่ม

หากเด็กๆ และคนชราในหมู่บ้านเจ็บป่วย รักษาด้วยแพทย์แผนปัจจุบันไม่หายจะมามาหาทวด เอน้าดัมว่านไปกินแค่ 3-4 วันก็หายกันทุกราย ทวดจึงเป็นที่นับหน้าถือตาของชาวบ้านมาตลอดชีวิต

อยู่มาวันหนึ่ง พ่อค้าแม่ค้าจากกรุงเทพฯ มาเห็นว่านสีต่างๆ เข้าใจชอบใจขอซื้อไปขายในแบบของไม้ประดับซึ่งเริ่มเป็นที่นิยมของชาวเมืองหลวง ปรากฏว่าขายดิบขายดี ปู่ปลุกว่านได้เงินเป็นกอบเป็นกำอยู่ยาวนานหลายปี จนมีเงินขึ้นทันตาเห็น ขนาดซื้อที่ดินแปลงนี้และปลูกบ้านใหม่ได้สำเร็จโดยไม่ต้องกู้เงินธนาคาร

ปู่เล่าซ้ำเล่าซากให้ลูกและหลานฟัง

“ชาวบ้านแห่กันไปชูดมาขายบ้าง ปลูกลงได้งามดี ทวดของเอ็งเลยเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหักล้างทางพง สร้างที่ตรงนั้นขึ้นเป็นวัด เอาเงินจากว่ำนี่แหละสร้างโบสถ์ ชาวบ้านช่วยกันด้วย สร้างอยู่หลายปีถึงเป็นวัดกระพืออย่างที่เราเห็น”

หลังจากชาวบ้านรวยขึ้นเพราะว่ำน พวกเขาช่วยทวดกับปู่สร้างศาลเล็กๆ ขึ้นตรงบริเวณที่ว่ำนขึ้น ตั้งเจ็ดเอาไว้ในศาล ทำป้ายเล็กๆ ปักไว้ใกล้ๆ เขียนชื่อว่า “เจ้าพ่อว่ำนทอง”

ปู่ให้เหตุผลว่า

“ว่ำนพวกนี้เขามีเจ้าของ ตอนทวดไปชูดมา แก่จุดธูปจุดเทียน บอกกล่าวถึงเอามาเลี้ยงได้ คนไหนทำตามก็เลี้ยงว่านออกมางาม ขายได้ราคา คนไหนไม่ทำ ชูดมาดื้อๆ ว่ำนตายหมด พอได้เงิน ทวดกับปู่เลยตั้งศาลไว้ให้เขาไว้”

“พ่อรู้ชื่อเขาได้ไง” พ่อของสร้อยถาม

“ไม่รู้หรอก ตั้งให้เอง”

เป็นอันจบคำถาม ก่อนตาย ทวดสั่งลูกชายให้คอยดูแลศาลไม่ให้ทรุดโทรม สร้อยเองก็เคยตามปู่ไปปิดกวาดเช็ดถูสมัยเขายังเด็ก

ชาวบ้านรุ่นเก่าๆ ยังนับถือศาลนี้มาก ไม่มีใครไปรบกวนหรือทำความเสียหาย รายรอบศาลยังมีต้นว่านหลงเหลืออยู่บ้าง แต่ไม่มีใครไปชูดมาขายอีกแล้ว

หลายสิบปีผ่านไป ความนิยมว่านค่อยๆ เลือกลง มีว่านใหม่ๆ รูปทรงสีล้นสวยงามเกิดขึ้นในจังหวัดอื่นที่ใกล้กรุงเทพฯ มากกว่า ทำให้พ่อค้าแม่ค้าไม่ต้องมาซื้อถึงที่นี่

คนรุ่นทวดที่เคยเลี้ยงว่านล้มหายตายจากไปเกือบหมด ฐานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นทำให้ลูกๆ หลานๆ พวกเขาได้เล่าเรียนสูงขึ้นจนทางนิตๆ ได้นอกหมู่บ้าน ไม่มีใครอยากเลี้ยงว่านขายอีก เว้นแต่ปู่ผู้ยังมีใจรัก จึงยังเลี้ยงว่านอยู่ ได้เงินมากน้อยเท่าใดไม่ต่างกัน ส่วนวิชาแพทย์แผนโบราณปู่ไม่ได้รับสืบทอดมา เพราะมัวไปรับราชการเป็นตำรวจ หมอผาดลูกศิษย์ของทวดจึงได้อาชีพนี้ไปแทน

วัดกระพี้เป็นวัดเล็ก นอกจากโบสถ์ขนาดเล็กก็มีศาลาการเปรียญขนาดย่อมๆ อีกหลังหนึ่ง เอาไว้เป็นที่จัดพิธีสงฆ์เวลาชาวบ้านมาทำบุญ ภูมิพระเป็นห้องแถว 4-5 ห้องอยู่ด้านหลัง แยกเป็นสัดส่วน

เมื่อสรลเดินไปตามหยาที่วัด พบว่ายากับกรรมการวัดอีก 2-3 คน กำลังนั่งสนทนากับหลวงพี่บนศาลาการเปรียญ เขาได้ยินหลวงพี่พูดแว่วๆ

“มันยากหน่อยละโยม วัดเราไม่มีสิ่งดึงดูดให้คนเข้า ไม่เหมือนวัดในเมือง นั่นเขามีเจ้าแม่กวณโณมเอย พระราหูเอย กุมารทองเอย แถมยังมีเจ้าพ่อเทวดาต่างๆ หลายองค์ ให้คนอยากไปไหว้ไปบนบาน...”

“จริง น่าเสียดาย วัดกระพี้ไม่มี” ชาวบ้านคนหนึ่งพยักหน้าหงึกๆ

“คนก็เลยน้อย หอดกฐินหอดผ้าป่าหาเงินเข้าวัดไม่ได้เท่าไร ลู่วัดในเมืองเขาไม่ได้” หลวงพี่ต่อให้จนจบประโยค

สรลคลานเข้าไปนั่งข้างหลังย่า แล้วยกมือไหว้หลวงพี่ตามธรรมเนียมใจไม่ค่อยศรัทธาพระสงฆ์รูปนี้นัก

หลวงพี่บุญทันไม่ใช่คนในตำบลนี้ มาอยู่ได้สักสองปีกว่าๆ อ้างว่าที่นี่เงียบสงบดี อยากมาบำเพ็ญศีลภาวนา มีหลักฐานมาพร้อมว่าเคยอยู่ในจังหวัดไกลเกือบถึงชายแดน และจบเปรียญ 3 มาด้วย หลวงพ่อเจ้าอาวาสก็ตกลงเห็นว่าที่วัดมีพระสงฆ์ประจำอยู่น้อยรูปมาก ได้พระมาเป็นกำลังอีกรูปหนึ่งก็เป็นเรื่องดี

หลังจากหลวงพี่บุญทันมาอยู่ไม่นาน หลวงพ่อเจ้าอาวาสอาพาธด้วยประสบอุบัติเหตุ พลادتกบันไดลงมา ศีรษะฟาดพื้นซีเมนต์ ถึงขั้นกะโหลกร้าว ยังดีที่พระในวัดเห็นเข้าเลยนำท่านส่งโรงพยาบาลทันเวลา แต่หลวงพ่อยังต้องอยู่ในโรงพยาบาลจนบัดนี้ หลวงพี่บุญทันจึงได้รักษาการเจ้าอาวาสโดยไม่มีใครคัดค้าน

หลวงพี่บุญทันยังหนุ่ม อายุราวสามสิบห้า ย่าเคยออกปากว่าหลวงพี่หน้าตาคมคาย น่าชมเชยที่รักษาศีลอยู่ในผ้าเหลืองมาได้นานขนาดนี้ ผู้หญิงอื่นๆ ก็ออกปากทำนองเดียวกันว่าหลวงพี่รูปหล่อ

ส่วนสรลกลับเห็นตรงข้ามว่าหลวงพี่หน้าแหลม โหนกแก้มสูงแบบที่โบราณเรียกว่า “หน้าเสี้ยม” ถ้าลืกรออกไปเล่นหนังก็คงได้บ๊ทดาวร้ายไม่ต้องสงสัย

พอหลุดปากออกมาว่าหลวงพี่หน้าเหมือนผู้ร้ายในหนัง ยาก็หยิกเข้าเต็มเหนี่ยวจนหลานชายร้องอุ้ยลั่นบ้าน

“บาปนะ ต้นสน ไปว่าพระท่าน”

ชื่อเล่นของสร้อยคือ “ต้นสน” เป็นคำแปลของชื่อจริง เขาชอบชื่อนี้มากกว่าชื่อสร้อย

หลวงพี่มีรอยสักเขียวเต็มพริตไปทั้งต้นแขนและแผ่นหลัง รูปร่างผอมแต่ดูแข็งแรงด้วยมัดกล้ามเนื้อ สร้อยไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมคนอื่น ๆ จึงไม่เห็นอย่างที่เขาเห็นว่าหลวงพี่มักหลบตาคน เวลาพูดต้องเหม็นมองไปทางอื่น เหลือบตามองซ้ายบ้างขวาบ้าง ทำให้เขาตะขิดตะขวงเหมือนหลวงพี่มีอะไรอยู่ในใจ จนไม่กล้ามองคนเต็มตา

แต่อย่างไรก็ตาม หลวงพี่ซึ่งบัดนี้ชาวบ้านเริ่มเรียกว่า “หลวงพ่อ” ในฐานะเจ้าอาวาส แม้ยังไม่ได้เป็นเต็มตัวก็ตาม แต่เป็นที่นิยมนับถือของชาวบ้าน เพราะเป็นคนพูดเก่ง รู้จักโอภาปราศรัยและมีความคิดใหม่ๆ มาพัฒนาหมู่บ้านอยู่เรื่อย ไม่เหมือนเจ้าอาวาสเดิมที่เป็นคนแก่ใจดี ชอบเทศน์ให้ชาวบ้านทำบุญรักษาศีล แต่ไม่ได้ทำโครงการอะไรต่อมิอะไรอย่างหลวงพี่บุญทัน

“ช่วยกันคิดหน่อยได้ไหม ว่าจะเรียกศรัทธาญาติโยมด้วยวิธีไหนดี” หลวงพี่บุญทันเอ่ยขึ้นอีก “พระพุทธรูปในโบสถ์นั่นก็ของใหม่ ถ้าเป็นของโบราณยังพอจะพูดได้ว่าศักดิ์สิทธิ์ สร้างศรัทธาได้ไม่ยาก”

“หลวงพี่พูดเรื่องอะไรนะ ย่า” สร้อยกระซิบถาม

“ท่านอยากหาเงินเข้าวัด เอาไว้ขยายโบสถ์ ทำอะไรๆ ให้วัดเราดั่งขึ้นมั่ง” ย่ากระซิบตอบ

“วัดเล็กนิดเดียว พระไม่กี่รูป บางปีเหลือ 2-3 รูป จะขยายโบสถ์ไปทำไม เวลาถึงงานยังต้องนิมนต์พระวัดอื่นมาเพิ่มให้ครบเลย”

ย่าเอื้อมมือมาหยิกหลานชาย

“ไอ้หนูพูดจาไม่กลัวบาปกรรม หุบปากได้แล้ว”

“ก็จริงนี่ย่า” สร้อยล่ำแขนที่ถูกหยิก กระเถิบออกมาหน่อย

หลวงพี่มองเขาเขม็ง แต่แล้วก็ยิ้มออกมา พูดกับย่าด้วยเสียงนุ่มนวลอย่างคนใจดี

“ช่างเขาเถอะโยม เด็กหนุ่มๆสาวๆสมัยนี้ก็ยังงี้ละ ไม่รู้จักสวรรค์นรก นี่แน่ะ ต้นสน ถ้าวัดของเรามีคนมาขึ้นกันมากก็จะได้สร้างโบสถ์ใหม่ให้ใหญ่ขึ้น ชาวบ้านแถวนี้พลอยได้ผลดีไปด้วย ข้าวของก็ขายได้ ถนนทางเข้าออกจะได้ขยาย ที่ดินก็แพงขึ้น เห็นไหมล่ะ มันดีกันหมดทุกฝ่าย”

“มันเกี่ยวกับสวรรค์นรกได้ไงละหลวงพี่ ได้ตั้งค์มากขึ้นเนี่ย ขึ้นสวรรค์เหรอครับ”

คราวนี้ทุกคนเหลียวมามองเขาเป็นตาเดียวกัน โดยเฉพาะเจ้าแก้วเหม็ง เศรษฐีชาวตำบลว่านสิบสี่

“เออชีวะ” แกตะคอก “หมู่บ้านรวยขึ้นมา เราทุกคนก็สบาย ไม่งั้นเขาจะพูดรีว่าสบายเหมือนอยู่บนสวรรค์ ถ้ามอะไร...”

แกกลืนคำที่หมายถึงสัตว์เลื้อยคลานครึ่งน้ำครึ่งบกที่คนรังเกียจเอาไว้ทัน เพราะเกรงใจย่าของสร้อย แต่อย่าไม่ถือสาเจ้าแก้ว กลับเห็นด้วยจึงหันมาตีหลานชายดังเผียะใหญ่

“จริงของเฮียเหม็ง บอกให้หุบปาก ไอ้หลานคนนี้นมันพูดจาไม่เข้าหูคนอีฉั่นขอโทษแทนนะคะ หลวงพ่อ”

“ไม่เป็นไรหรอกโยม” หลวงพี่ตอบสนองเสียงใจดีเหมือนเดิม แต่แววตาเปล่งแววไม่ชอบหน้าออกมา “คนหนุ่มสาวกึ่งี้แหละ คิดอะไรดี ๆ ไม่เป็น ยังดีนะที่ผู้ใหญ่ยังคิดถูกทำถูก ต่อไปหมู่บ้านจะได้เจริญ เงินทองไหลมาเทมา”